

TALK OF THE CITY

Από τον ο Γιώργο Χατζηβασίλη



ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ

Δεν είναι αδιέξοδο της χώρας

Η χώρα αποκόπεται όλο και περισσότερο από την Ευρώπη. Προηγήθηκαν οι τράπεζες με τα capital controls. Ακολούθησαν οι θεσμοί, καθώς η κυβέρνηση άρχισε να τους χειρίζεται με τρόπο που δεν συνάδει με χώρα της Ε.Ε. Τώρα κινδυνεύουμε να απομονωθούμε κυριολεκτικά με την απειλή της έξωσης

από τη Σένγκεν ή του κλεισίματος των βόρειων συνόρων μας.

Η κυβέρνηση βλέπει τα δύσκολα και κάνει το μόνο που ξέρει: αναζητεί φαντάσματα, δικαιολογίες και εκθροούς. Ετσι έφτασε στην εξουσία, χρησιμοποιώντας τις μεθόδους των αμφιθεάτρων και των καταλήψεων. Η διαχείριση των υποθέσεων του

κράτους, η διακυβέρνηση και η υπεύθυνη διαπραγμάτευση αποδείχθηκαν πολύ βαριές για τους ώμους της. Η κατάσταση γίνεται όμως όλο και πιο περίπλοκη και επικίνδυνη. Κανείς λογικός άνθρωπος δεν θέλει εκλογές ή απρόσμενες εξελίξεις. Την ίδια στιγμή, όμως, βαθαίνει η ανησυχία και εδραιώνεται η

πεποίθηση πως αυτή η κυβέρνηση απλά δεν μπορεί να διαχειρισθεί τις τύχες του έθνους σε μια τόσο κρίσιμη για τον τόπο συγκυρία.

Το αδιέξοδο της κυβέρνησης διαγράφεται μπροστά μας, αλλά δεν πρέπει να καταστεί αδιέξοδο της χώρας. Σε καμία περίπτωση.

Η ΑΥΓΗ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΗ ΚΑΡΤΕΡΟΥ

Διαπλοκή ή θάνατος!

Τι απίστευτο τουρλουμπούκι! Τι συναγωνισμός γελοιότητας - αφεντικό, βλέπεις τι καλά τα λέω; Τι ξεπεσμός για τα υπολείμματα ενός πολιτικού συστήματος που, αφού κυριάρχησε για δεκαετίες, έχτισε το σημερινό καθεστώς, κουβάλησε τα τάγματα των δανειστών στη χώρα, τώρα ακουμπάει τη θλιβερή του επιβίωση στην πιο αποκρουστική μαφία που γνώρισε ο τόπος. Και προσπαθεί να τη διασώσει γιατί πιστεύει ότι έτσι μπορεί να επανέλθουμε στην εποχή που έτρεφαν τα σκυλιά του συστήματος με τα λουκάνικα των καναλιών.

Για τη συζήτηση στη Βουλή ο λόγος, όπως θα καταλάβατε. Με θέμα τις τηλεοπτικές άδειες, αλλά επί της ουσίας τη διαπλοκή. Και επί της ουσίας τη συμμορία που έχει μετατρέψει ένα δημόσιο αγαθό, την ενημέρωσή μας, σε όπλο στον κρόταφο των κυβερνήσεων και του λαού. Σε σύστημα δολοφονίας

ψυχών, συνειδήσεων και φυσικά της αλήθειας. Σε κρεατομηχανή πλούτου και εξουσίας εκεί που θα έπρεπε να ανθεί η Δημοκρατία, ο πλουραλισμός, η αντιπαράθεση απόψεων, η προσπάθεια αντικειμενικότητας.

Και καλά οι βαρόνοι, αυτοί μάχονται υπέρ βωμών και δανείων. Υπέρ εστιών και εργολαβιών. Υπέρ πατρίδας και παρτίδας. Το πολιτικό τους προσωπικό όμως; Η αεράμυνα της υπεράσπισής τους; Η Φώφη, ο Σταύρος, ο Λεβέντης; Πόσο χαμηλά μπορεί να πέσει κανείς για να σώσει το πολιτικό του σαρκίο; Πόσες ποδιές χασάπηδων μπορεί να ξεπλύνει για ένα φιλέτο εξουσίας; Πόσο πλίθιος μπορεί να θεωρεί τους Έλληνες για να μην καταλαβαίνει ότι καταλαβαίνουμε και το παιχνίδι, και τους παίχτες, και τα κέρδη του καθενός; Και τι ακριβώς παίζεται;

Και, φυσικά, κυρίαρχος αυτού του παιχνιδιού, ο προσφάτως χειροτονημένος, από τους βαρόνους, Μπισσοτάκης. Ο οποίος έδειξε σε όλους τους πολιτικούς σεκιουριτάδες της διαπλοκής τι εστί διαπλεκόμενη παλλικαριά. Ή θράσος, όπως το πάρετε. Διότι ήταν ο μόνος που δεν δίστασε να ομολογήσει μέσα στη Βουλή από ποιον παίρνει γραμμή. Κουβαλώντας μόνος αυτός -η γενναιοφροσύνη του βλάκα;- στο βήμα της Βουλής το «Βήμα» της αρχιβαρονίας. Μας πέταξε στα μούτρα το απολυτικό του Ψυχάρη, τρομάρα του. Μόνο το σύνθημα του έλειπε: «Διαπλοκή ή θάνατος!».

Κρατήστε το βίντεο αυτής της συνεδρίασης. Να βλέπουν τα παιδιά σας ποιοι ήταν οι δικοί μας και ποιοι οι άλλοι. Και να καταλαβαίνουν ότι άξιζε τον κόπο, ό,τι κι αν γίνει...

Η ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ ΤΩΝ ΣΥΝΤΑΚΤΩΝ Τάσος Παπάς

Θρηνολογούν οι υπόλογοι

Στη συζήτηση που βρίσκεται σε εξέλιξη για τις τηλεοπτικές συχνότητες περισσεύουν οι κραυγές και οι δίκες προθέσεων απ' όλα τα εμπλεκόμενα μέρη. Βεβαίως, το θέμα είναι φορτισμένο λόγω της οικονομικής και της πολιτικής διάστασης που έχει, ωστόσο μπορούμε να εξετάσουμε ορισμένα επιχειρήματα που έχουν κατατεθεί στον δημόσιο διάλογο.

- Η Νέα Δημοκρατία κυρίως και δευτερευόντως το ΠΑΣΟΚ κατηγορούν την κυβέρνηση ότι με την πρωτοβουλία της στο επίμαχο θέμα προσπαθεί να αντικαταστήσει το σημερινό καθεστώς διαπλοκής, που δεν ελέγχει, με ένα άλλο σύστημα διαπλοκής που θα είναι φιλικό προς αυτήν. Καλοδεχούμενη η ομολογία ότι υπάρχει διαπλοκή, γιατί μέχρι τώρα μας έλεγαν και τα δύο κόμματα ότι πρόκειται για μια θεωρία συνωμοσίας που διακινούσε η Αριστερά όταν ήταν στην αντιπολίτευση για να δικαιολογήσει τις χαμηλές εκλογικές επιδόσεις της και την υποστηρίζει με πάθος ο ΣΥΡΙΖΑ από τον Ιανουάριο του 2015 για να κατασκευάσει έναν εσωτερικό εχθρό, στον οποίο θα φορτώνει τις ευθύνες για ό,τι κακό συμβαίνει στη χώρα. Συνεπώς, ύστερα απ' αυτήν την παραδοχή, οφείλουμε να απαιτήσουμε, για να ολοκληρωθεί η εικόνα, να μας πουν τα δύο κόμματα που κυβέρνησαν εναλλάξ

τη χώρα από το 1989 μέχρι το 2015 γιατί επέτρεψαν να οργανωθεί η διαπλοκή, γιατί δεν επιχειρήσαν να την αναχαιτίσουν όταν εξετράπη και φυσικά γιατί δεν έκαναν τίποτε ώστε να επιβληθεί η νομιμότητα στο ραδιοτηλεοπτικό τοπίο, ενώ είχαν την εξουσία. Μήπως γιατί τους εξυπηρετούσε η κατάσταση; Μήπως γιατί η αιμομικτική σχέση που αναπτύχθηκε ανάμεσα στη μιντιακή ελίτ και τις κομματικές ηγεσίες ήταν επωφελής και για τις δύο πλευρές;

- Τα κόμματα της αντιπολίτευσης, οι ιδιοκτήτες των ΜΜΕ και αρκετοί δημοσιολόγοι εγκυλούν την κυβέρνηση επειδή δεν αφήνει το αόρατο χέρι της αγοράς να ρυθμίσει αυτό, όπως πολύ καλά ξέρει, το περιβάλλον και θέλει να βάλει η ίδια τους όρους. Αυτή η πρακτική, λένε, παραπέμπει σε αντιλήψεις κρατισμού που έχουν πηπθεί ιστορικά. Μάλιστα, οι πιο θυμωμένοι (και οι πιο ιδιοτελείς) υποστηρίζουν ότι στήνεται σκηνικό Βόρειας Κορέας.

Παρατήρηση πρώτη: Οι συχνότητες είναι δημόσιο αγαθό και το κράτος πρέπει να έχει λόγο. Αυτό λέει το Σύνταγμα, αυτό ισχύει άλλωστε και στην υπόλοιπη Ευρώπη. Η Ελλάδα γιατί να είναι η εξαίρεση; Στη βάση ποιας λογικής; Παρατήρηση δεύτερη: Το περίφημο αόρατο χέρι της

αγοράς, που τώρα ζητούν να λειτουργήσει χωρίς εμπόδια, γιατί δεν ρύθμισε την τηλεοπτική αγορά τόσα χρόνια; Πώς δεν πήρε χαμπάρι το πάρτι που γινόταν στον χώρο; Δεν είδε τη φούσκα που σπνόνταν; Γιατί δεν παρενέβη για να αποτρέψει τη χορήγηση δανείων από τις τράπεζες, χωρίς εγγυήσεις, με αποτέλεσμα να είναι σήμερα σχεδόν όλες οι επιχειρήσεις ΜΜΕ υπερχρεωμένες, άρα μη βιώσιμες; Μήπως γιατί κάποιος είχαν βάλει χειροπέδες στο αόρατο χέρι; Ποιοι άραγε; Θα λογοδοτήσουν;

- Αντιπολίτευση, ιδιοκτήτες των ΜΜΕ και δημοσιολόγοι θρηνούν προκαταβολικά για τις απολύσεις εργαζομένων που θα έρθουν. Μάλλον δεν καταλαβαίνουν ότι αντιφάσκουν. Ενας πολύ κυνικός θα μπορούσε να τους πει ότι αφού πιστεύετε στη σοφία του αόρατου χεριού και καλείτε την κυβέρνηση να μην το περιορίσει, γιατί ενοχλείστε με τις απολύσεις; Αυτός είναι ο καπιταλισμός-καζίνο και έτσι πορεύεται. Είναι αδίστακτος, δεν ορρωδεί προ ουδενός προκειμένου να πετύχει τον στόχο του. Και, όπως πομπωδώς διακηρύσσετε, δεν υπάρχει εναλλακτικός δρόμος.

Αρα, στην πιάτσα θα μείνουν όσοι αντέχουν και οι υπόλοιποι είτε θα κλείσουν είτε θα συγχωνευτούν. «Δημιουργική

καταστροφή» λέγεται αυτό. Δεν είναι δυνατόν να είστε υπέρ της αγοράς στο ένα θέμα και υπέρ του προστατευτικού κράτους στο άλλο. Πρέπει να το κοιτάξετε πριν παραφρονήσετε. Ομως να σοβαρευτούμε. Οι ιδιοκτήτες που σήμερα κόπτονται για τις θέσεις εργασίας είναι αυτοί που τα προηγούμενα χρόνια έκαναν μαζικές απολύσεις, εκβίασαν τους υπαλλήλους τους με την απειλή της ανεργίας για να υπογράψουν αισοχρές ατομικές συμβάσεις, μείωσαν πολλές φορές τους μισθούς, υποχρέωσαν τους εργαζομένους να κάνουν υπερωρίες χωρίς αμοιβή και τους ανάγκασαν να απασχολούνται στις ηλεκτρονικές σελίδες των μέσων τους με γλίσχρες αποζημιώσεις. Τα κόμματα που τώρα υπερασπίζονται τους εργαζομένους δεν έβγαλαν κих όταν οι διοικήσεις των σταθμών, πατώντας στους νόμους που ψήφισαν οι κυβερνήσεις τους, λεπλατούσαν τα εργασιακά δικαιώματα.

- Συμπερασματικά: Η μάχη μόλις τώρα αρχίζει. Η έκβασή της είναι ανοιχτή. Τα κόμματα του συναινετικού δικομματισμού είναι υπόλογοι. Οι ιδιοκτησίες των μέσων ενημέρωσης έχουν κακόφημο παρελθόν. Αν όμως η κυβέρνηση μπει στον πειρασμό να (δια)πράξει όσα και οι προηγούμενες, θα βρει απέναντί της την κοινωνία.